

Arrest

nr. 128 852 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In zake eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger, afkomstig uit het dorp Breznice in de gemeente Bujanoc (Zuid-Servië). U behoort tot de etnisch Albanese bevolkingsgroep. Op 2 mei 2011 vroeg u samen met uw echtgenote, A. S. (...) (O.V. (...)), een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat jullie in het grensgebied met Kosovo woonden

en de dagelijkse passage van zowel Servische militairen als Servische gendarmerie er een normaal leven onmogelijk maakte en uw kinderen traumatiseerde. Dit zou bij uw dochter Blondina geleid hebben tot medische problemen. Ook uw echtgenote had te kampen met medische problemen. Op 25 juli 2011 weigerde het Commissariaat-generaal (CGVS) jullie het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen omdat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie persoonlijke situatie in Servië op zich aanleiding gaf/zou kunnen geven tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder oordeelde het Commissariaat-generaal dat er veel onduidelijkheid was over de oorzaak van uw dochter haar medische klachten en dat de redenen waarom uw echtgenote en uw dochter geen beroep konden doen op (gespecialiseerde) medische hulp, met name omdat jullie er de financiële middelen niet voor hadden, louter berustten op economische redenen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Op 14 oktober 2011 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde medische discriminatie ernstig ondermijnd werd gezien jullie deze stelling nooit eerder hadden aangehaald. Bijgevolg oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens dat de door jullie aangehaalde medische problemen van uw dochter op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Voor het overige nam de Raad de appreciatie van het Commissariaat-generaal over. U en uw gezin verbleven verder in België. Ondertussen vroegen jullie een medische regularisatie aan. In 2012 kreeg u een brief van de burgemeester van Breznice waarin hij u liet weten dat de Servische politie, na de arrestatie van twee dorpelingen bij huiszoekingen uitgevoerd door de Servische politie in de regio van mei 2012, ook naar u gevraagd had. Aangezien de procedure van medische regularisatie nog liep, achtte u het niet noodzakelijk om hiervoor opnieuw asiel aan te vragen. Op 26 maart 2014 eindigde echter jullie procedure van medische regularisatie met een weigeringsbeslissing. Jullie besloten op 4 juni 2014 een tweede asielaanvraag in te dienen. U haalde aan dat u niet naar Servië terug kan omdat u in 2012 door de politie werd gezocht. Verder herhaalde u dat uw dochter getraumatiseerd is door de aanwezigheid van de paramilitaire troepen in de regio. Tevens had u het over de medische problemen van uw echtgenote. Zij zou haar behandeling bij een terugkeer naar Servië niet kunnen verderzetten omdat jullie daarvoor de financiële middelen niet hebben en omdat volgens uw echtgenote zij de taal niet spreekt en er in Servië geen onderzoeken werden gevoerd. Ten slotte wees u erop dat de kinderen ondertussen in België zijn geïntegreerd en hier hun studies willen afmaken.

In het kader van uw nieuwe asielaanvraag legde u de volgende nieuwe documenten neer: een brief van de gemeente Breznice d.d. 21 juli 2012 waarin wordt vermeld dat u het land heeft verlaten omdat de politie u zocht en dat, aangezien er twee dorpelingen werden opgepakt, het beter voor u zou zijn om niet terug te keren naar Servië; krantenartikelen d.d. 04 mei 2012 en 19 mei 2012 over de arrestatie van acht Albanezen in Bujanoc en het probleem dat Albanese politici niets te zeggen hebben aan de Servische krachten en attesten en verklaringen van 'De Knipoog' in Olen over de vorderingen van uw dochters Blondina en Cendresa op school.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient benadrukt te worden dat de vorige asielaanvraag van u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde jullie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus. Door beide asielinstanties werd geoordeeld dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie persoonlijke situatie in Servië op zich aanleiding gaf/zou kunnen geven tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat de medische problematiek betreft, oordeelde het Commissariaat-generaal dat het gebrek aan financiële middelen voor het verkrijgen van medische hulp een louter economisch motief betreft (dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen van subsidiaire bescherming) en voegde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar aan toe dat de voor de beroepsinstantie pas aangehaalde discriminatie bij de toegang tot de gezondheidszorg geenszins overtuigde daar dit nooit eerder tijdens jullie eerste asielaanvraag werd aangehaald. Gezien dit alles staat de appreciatie van de asielinstanties vast, behoudens voor zover er, wat jullie betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in jullie dossier voor handen.

U verklaarde weliswaar niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat u er door de Servische politie wordt gezocht. Er dient hieromtrent echter gewezen te worden op een aantal elementen waardoor de door u aangehaalde vrees door de politie in Servië te worden gezocht fundamenteel op de helling komt te staan. Vooreerst dient gewezen te worden op een cruciale tegenstrijdigheid in uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u in 2012, toen u reeds in België was, voor het eerst hoorde van het dorpshoofd van Breznice dat de politie u zocht toen ook twee dorpelingen werden opgepakt. Eerder waren daar nooit tekenen van geweest dat u door de politie gevisieerd werd (CGVS 2e AA, p. 4-11). Uw echtgenote verklaarde dat u al in Servië geconvoceerd werd door de politie en zelfs eenmalig een dag werd opgepakt (CGVS 2e AA vrouw, p. 4-6). U ontkende dit en stelde dat uw echtgenote dit moet hebben gezegd omdat zij bang was dat dit u in de toekomst te wachten staat (CGVS 2e AA, p. 11). Wat betreft uw verklaringen in 2012 door de politie gezocht te worden, legde u zelf echter geen overtuigende verklaringen af. Zo heeft u geen idee waarom de politie u zocht. De politie vroeg enkel naar u, maar gaf geen verdere uitleg. Hoewel u nog contact had met uw zoon die toen nog in Breznice woonde, liet u na om aan hem, of via hem aan het dorpshoofd, nader uitleg te vragen over de reden waarom de politie u zocht. Evenmin heeft u zich geïnformeerd of de Servische politie na 2012 nog navraag naar u gedaan heeft (CGVS man, p. 6-8). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw zoon niet meer in Breznice woont maar bij zijn verloofde in Gjiilan (Kosovo), gaat niet op voor het moment dat u de brief van de burgemeester kreeg, want toen woonde hij nog in Breznice (CGVS 2e AA, p. 6). Het feit dat uw zoon later naar Gjiilan verhuisde, hoeft u er bovendien niet van te weerhouden om contact op te nemen met het dorpshoofd en u te informeren naar uw situatie in Servië. Nu gaat u er louter van uit dat de Servische politie u zoekt, wat u niet steunt op concrete elementen (CGVS 2e AA, p. 8). Wat betreft het door u neergelegde document van de gemeente van Breznice dient gewezen te worden op het feit dat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen (document 2). Zo wordt in de brief vermeld dat u het land verliet omdat u toen al door de politie gezocht werd, wat, zoals hierboven reeds werd aangehaald, door u ten stelligste werd tegengesproken (CGVS 2e AA, p. 9-11). In de brief wordt dan weer niet vermeld dat de politie toen zij die twee dorpelingen oppakten op 4 mei 2012 naar u vroegen, zoals u verklaarde (CGVS 2e AA, p. 5-6). Gezien uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de brief, kan er aan deze brief bezwaarlijk bewijswaarde worden gehecht. Bovendien werd deze brief op vraag van u opgesteld in het kader van een (medische) regularisatieprocedure, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen door de Servische politie gezocht/vervolgd te worden, noch voor, noch na uw vertrek uit Servië in 2011. Ook aan het door uw echtgenote aangehaalde incident dat zowel jullie dochter als zijzelf door de honden van de Servische militairen gebeten werden, kan geen geloof worden gehecht aangezien zij dit nooit eerder heeft vermeld, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal of voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal sprak uw echtgenote enkel over een vriendinnetje dat door een hond zou zijn doodgebeten (CGVS 2e AA vrouw, p. 4; CGVS 1e AA vrouw, p. 7). Indien zijzelf en jullie dochter eveneens gebeten zouden zijn geweest, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenote en u dit tijdens jullie eerste asielaanvraag zouden aangebracht hebben. Voorgaande vaststellingen zetten tevens uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Voorts dient opgemerkt te worden dat Zuid-Servië algemeen gesproken, zoals u het aangaf, te kampen heeft met een doorgedreven militarisering waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting

circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) de Servische autoriteiten in uw regio niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, wat in casu, gelet op voorgaande bevindingen, niet het geval is.

Verder herhaalden zowel u als uw echtgenote dat jullie dochter in Servië getraumatiseerd is (CGVS 2e AA, p. 8-9; CGVS 2e AA vrouw, p. 4). Dit haalden jullie echter al bij jullie eerste asielaanvraag aan en hierover hebben zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingbetwistingen reeds hun oordeel geveld. Zo oordeelde het Commissariaat-generaal dat er heel wat onduidelijkheid was over de oorzaak van uw dochter haar medische klachten en dat de reden waarom uw dochter geen beroep kon doen op (gespecialiseerde) medische hulp, louter berustten op economische redenen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingbetwistingen oordeelde nog dat de door jullie aangehaalde medische discriminatie ondermijnd werd gezien jullie deze stelling nooit eerder hadden aangehaald. Bijgevolg oordeelde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen eveneens dat de door jullie aangehaalde medische problemen van uw dochter op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uw verwijzing naar de attesten van de Belgische school 'De Knipoog' waar uw dochter school loopt en waarin door de directeur zou bevestigd worden dat uw dochter getraumatiseerd is door de vele bezoeken van de Servische overheid werpt geen ander licht op voorgaande appreciatie (DVZ 2e AA, vraag 15). Uit de schoolattesten blijkt immers dat Blondina weliswaar aanpassingsmoeilijkheden en communicatiemoeilijkheden heeft, maar slechts een keer is er sprake dat ze traumatische ervaringen zou hebben gehad, wat slechts een weergave betreft van de verklaringen van u en van uw echtgenote die reeds eerder in deze beslissing weerlegd werden. De neergelegde attesten doen aldus geen afbreuk aan de door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingbetwistingen in het kader van uw eerste asielaanvraag gemaakte conclusies.

Wat voorts de medische problemen van uw echtgenote betreft, bracht u aan dat zij haar behandeling in Servië niet zal kunnen voortzetten wegens financiële redenen (DVZ 2e AA, vraag 15). Deze motivering werd reeds tijdens jullie eerste asielaanvraag besproken en beoordeeld. Het feit dat jullie niet over de nodige financiële middelen beschikken zijn economische redenen die zoals hierboven reeds aangehaald als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uw echtgenote haalde nog aan dat zij in Servië geen medische hulp durfde te vragen omdat ze schrik had aangezien zij de taal niet sprak en het allemaal Serviërs zijn (CGVS 2e AA vrouw, p. 7). In dit kader dient echter gewezen te worden op de inconsistenties met de verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag van uw echtgenote waaruit blijkt dat zij wel bij dokters in Servië terecht kon (CGVS 1e AA vrouw, p. 5). Bovendien dient nog gewezen te worden dat uit de eerder aangehaald informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat etnische Albanezen uit Zuid-Servië zich zowel in Preshevë/Preševo als in Bujanoc/Bujanovac kunnen laten behandelen door Albanese dokters in de medische centra, in de consultatiebureaus en ambulanta's. De directeurs van beide medische centra zijn bovendien Albanezen. Men kan ook in verschillende consultatiebureaus rechtstreeks terecht bij Albanese dokters, ook in het dorp Breznice. Wat betreft de door jullie aangehaalde medische problemen kan, in navolging van de appreciatie inzake jullie eerste asielaanvraag, herhaald worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Ten slotte haalde u nog aan dat uw kinderen hier in België geïntegreerd zijn en hun studies in België wensen af te maken (DVZ 2e AA, vraag 15; DVZ 2e AA vrouw, vraag 15). Een dergelijk motief is louter van socio-persoonlijke aard en heeft geen uitstaans met uw herkomstland Servië. Evenmin houdt voormeld motief enig verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch ressorteert het onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. De neergelegde attesten van de school tonen de inzet van uw dochters op school aan en verwijzen naar de aanpassingsmoeilijkheden van uw dochter Blondina, maar zijn niet van die aard een ander licht te kunnen werpen op voorgaande conclusie.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag niet in overweging genomen.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten werden in deze beslissing reeds besproken en zijn zoals reeds aangegeven niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet. “

In zake tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger, afkomstig uit het dorp Breznice in de gemeente Bujanoc (Zuid-Servië). U behoort tot de Albanese bevolkingsgroep. Op 2 mei 2011 vroeg u samen met uw echtgenoot, A. G. (...) (O.V. (...)) een eerste maal asiel aan in België. U baseerde uw asielaanvraag integraal op het vluchtmotief dat u echtgenoot toen aanhaalde. Op 25 juli 2011 weigerde het Commissariaat-generaal jullie de vluchtelingenstatus en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen omdat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie situatie in Servië, meer bepaald het feit dat uw dochter getraumatiseerd was door de continue aanwezigheid van de Servische gendarmerie en uw vrees opgepakt te worden indien u geen identiteitsdocumenten zou kunnen voorleggen, op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, temeer jullie in augustus 2010 voor drie maand naar Duitsland vertrokken en daar geen asiel aanvroegen, hoewel de door jullie aangehaalde problemen grotendeels van daarvoor dateren. Verder oordeelde het Commissariaat-generaal dat de redenen waarom u en dochter geen beroep konden doen op (gespecialiseerde) medische hulp, met name dat jullie er de financiële middelen niet voor hadden, berusten op louter economische redenen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Op 14 oktober 2011 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde de er aan de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde medische discriminatie ernstig kon worden getwijfeld gezien jullie deze stelling nooit eerder hebben aangehaald. Bijgevolg oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens dat de door jullie aangehaalde medische problemen van uw dochter op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Jullie verbleven verder in België en dienden op 4 juni 2014 een tweede asielaanvraag in. Jullie haalden aan dat jullie niet naar Servië terug kunnen omdat uw man er door de politie gezocht wordt. Tevens haalde u nog uw medische problemen aan, het feit dat u en uw dochter een gebeten werden door honden van de Servische autoriteiten en de problemen die uw dochter Blondina in Servië had ondervonden door de aanwezigheid van de Servische militaire troepen. Ten slotte wees u erop dat uw kinderen hier hun studies willen afmaken.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot, A. G. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een beslissing tot niet in overwegingname genomen, die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient benadrukt te worden dat de vorige asielaanvraag van u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde jullie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus. Door beide asielinstanties werd geoordeeld dat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie persoonlijke situatie in Servië op zich aanleiding gaf/zou kunnen geven tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat de medische problematiek betreft, oordeelde het Commissariaat-generaal dat het gebrek aan financiële middelen voor het verkrijgen van medische hulp een louter economisch motief betreft (dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen van subsidiaire bescherming) en voegde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar aan toe dat de voor de beroepsinstantie pas aangehaalde discriminatie bij de toegang tot de gezondheidszorg geenszins overtuigde daar dit nooit eerder tijdens jullie eerste asielaanvraag werd aangehaald. Gezien dit alles staat de appreciatie van de asielinstanties vast, behoudens voor zover er, wat jullie betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in jullie dossier voor handen.

U verklaarde weliswaar niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat u er door de Servische politie wordt gezocht. Er dient hieromtrent echter gewezen te worden op een aantal elementen waardoor de door u aangehaalde vrees door de politie in Servië te worden gezocht fundamenteel op de helling komt te staan. Vooreerst dient gewezen te worden op een cruciale tegenstrijdigheid in uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u in 2012, toen u reeds in België was, voor het eerst hoorde van het dorpshoofd van Breznice dat de politie u zocht toen ook twee dorpelingen werden opgepakt. Eerder waren daar nooit tekenen van geweest dat u door de politie gevisieerd werd (CGVS 2e AA, p. 4-11). Uw echtgenote verklaarde dat u al in Servië geconvoceerd werd door de politie en zelfs eenmalig een dag werd opgepakt (CGVS 2e AA vrouw, p. 4-6). U ontkende dit en stelde dat uw echtgenote dit moet hebben gezegd omdat zij bang was dat dit u in de toekomst te wachten staat (CGVS 2e AA, p. 11). Wat betreft uw verklaringen in 2012 door de politie gezocht te worden, legde u zelf echter geen overtuigende verklaringen af. Zo heeft u geen idee waarom de politie u zoekt. De politie vroeg enkel naar u, maar gaf geen verdere uitleg. Hoewel u nog contact had met uw zoon die toen nog in Breznice woonde, liet u na om aan hem, of via hem aan het dorpshoofd, nader uitleg te vragen over de reden waarom de politie u zoekt. Evenmin heeft u zich geïnformeerd of de Servische politie na 2012 nog navraag naar u gedaan heeft (CGVS man, p. 6-8). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw zoon niet meer in Breznice woont maar bij zijn verloofde in Gjilan (Kosovo), gaat niet op voor het moment dat u de brief van de burgemeester kreeg, want toen woonde hij nog in Breznice (CGVS 2e AA, p. 6). Het feit dat uw zoon later naar Gjilan verhuisde, hoeft u er bovendien niet van te weerhouden om contact op te nemen met het dorpshoofd en u te informeren naar uw situatie in Servië. Nu gaat u er louter van uit dat de Servische politie u zoekt, wat u niet steunt op concrete elementen (CGVS 2e AA, p. 8). Wat betreft het door u neergelegde document van de gemeente van Breznice dient gewezen te worden op het feit dat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen (document 2). Zo wordt in de brief vermeld dat u het land verliet omdat u toen al door de politie gezocht werd, wat, zoals hierboven reeds werd aangehaald, door u ten stelligste werd tegengesproken (CGVS 2e AA, p. 9-11). In de brief wordt dan weer niet vermeld dat de politie toen zij die twee dorpelingen oppakten op 4 mei 2012 naar u vroegen, zoals u verklaarde (CGVS 2e AA, p. 5-6). Gezien uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de brief, kan er aan deze brief bezwaarlijk bewijswaarde worden gehecht. Bovendien werd deze brief op vraag van u opgesteld in het kader van een (medische) regularisatieprocedure, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen door de Servische politie gezocht/vervolgd te worden, noch voor, noch na uw vertrek uit Servië in 2011. Ook aan het door uw echtgenote aangehaalde incident dat zowel jullie dochter als zijzelf door de honden van de Servische militairen gebeten werden, kan geen geloof worden gehecht aangezien zij dit nooit eerder heeft vermeld, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal of voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal sprak uw echtgenote enkel over een vriendinnetje dat door een hond zou zijn doodgebeten (CGVS 2e AA vrouw, p. 4; CGVS 1e AA vrouw, p. 7). Indien zijzelf en jullie dochter eveneens gebeten zouden zijn geweest, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenote en u dit tijdens jullie eerste asielaanvraag zouden aangebracht hebben. Voorgaande vaststellingen zetten tevens uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Voorts dient opgemerkt te worden dat Zuid-Servië algemeen gesproken, zoals u het aangaf, te kampen heeft met een doorgedreven militarisering waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting

circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) de Servische autoriteiten in uw regio niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, wat in casu, gelet op voorgaande bevindingen, niet het geval is.

Verder herhaalden zowel u als uw echtgenote dat jullie dochter in Servië getraumatiseerd is (CGVS 2e AA, p. 8-9; CGVS 2e AA vrouw, p. 4). Dit haalden jullie echter al bij jullie eerste asielaanvraag aan en hierover hebben zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingbetwistingen reeds hun oordeel geveld. Zo oordeelde het Commissariaat-generaal dat er heel wat onduidelijkheid was over de oorzaak van uw dochter haar medische klachten en dat de reden waarom uw dochter geen beroep kon doen op (gespecialiseerde) medische hulp, louter berustten op economische redenen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingbetwistingen oordeelde nog dat de door jullie aangehaalde medische discriminatie ondermijnd werd gezien jullie deze stelling nooit eerder hadden aangehaald. Bijgevolg oordeelde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen eveneens dat de door jullie aangehaalde medische problemen van uw dochter op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uw verwijzing naar de attesten van de Belgische school 'De Knipoog' waar uw dochter school loopt en waarin door de directeur zou bevestigd worden dat uw dochter getraumatiseerd is door de vele bezoeken van de Servische overheid werpt geen ander licht op voorgaande appreciatie (DVZ 2e AA, vraag 15). Uit de schoolattesten blijkt immers dat Blondina weliswaar aanpassingsmoeilijkheden en communicatiemoeilijkheden heeft, maar slechts een keer is er sprake dat ze traumatische ervaringen zou hebben gehad, wat slechts een weergave betreft van de verklaringen van u en van uw echtgenote die reeds eerder in deze beslissing weerlegd werden. De neergelegde attesten doen aldus geen afbreuk aan de door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingbetwistingen in het kader van uw eerste asielaanvraag gemaakte conclusies.

Wat voorts de medische problemen van uw echtgenote betreft, bracht u aan dat zij haar behandeling in Servië niet zal kunnen voortzetten wegens financiële redenen (DVZ 2e AA, vraag 15). Deze motivering werd reeds tijdens jullie eerste asielaanvraag besproken en beoordeeld. Het feit dat jullie niet over de nodige financiële middelen beschikken zijn economische redenen die zoals hierboven reeds aangehaald als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uw echtgenote haalde nog aan dat zij in Servië geen medische hulp durfde te vragen omdat ze schrik had aangezien zij de taal niet sprak en het allemaal Serviërs zijn (CGVS 2e AA vrouw, p. 7). In dit kader dient echter gewezen te worden op de inconsistenties met de verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag van uw echtgenote waaruit blijkt dat zij wel bij dokters in Servië terecht kon (CGVS 1e AA vrouw, p. 5). Bovendien dient nog gewezen te worden dat uit de eerder aangehaald informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat etnische Albanezen uit Zuid-Servië zich zowel in Preshevë/Preševo als in Bujanoc/Bujanovac kunnen laten behandelen door Albanese dokters in de medische centra, in de consultatiebureaus en ambulanta's. De directeurs van beide medische centra zijn bovendien Albanezen. Men kan ook in verschillende consultatiebureaus rechtstreeks terecht bij Albanese dokters, ook in het dorp Breznice. Wat betreft de door jullie aangehaalde medische problemen kan, in navolging van de appreciatie inzake jullie eerste asielaanvraag, herhaald worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Ten slotte haalde u nog aan dat uw kinderen hier in België geïntegreerd zijn en hun studies in België wensen af te maken (DVZ 2e AA, vraag 15; DVZ 2e AA vrouw, vraag 15). Een dergelijk motief is louter van socio-persoonlijke aard en heeft geen uitstaans met uw herkomstland Servië. Evenmin houdt voormeld motief enig verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch ressorteert het onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. De neergelegde attesten van de school tonen de inzet van uw dochters op school aan en verwijzen naar de aanpassingsmoeilijkheden van uw dochter Blondina, maar zijn niet van die aard een ander licht te kunnen werpen op voorgaande conclusie.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag niet in overweging genomen.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten werden in deze beslissing reeds besproken en zijn zoals reeds aangegeven niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren ze een beoordelingsfout aan, de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Beoordeling

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 68 444 van 14 oktober 2011 als volgt:

“Waar verzoekende partij zich in onderhavig verzoekschrift in hoofdzaak beperkt tot het verwijzen naar een aantal mensenrechtenrapporten en benadrukt dat zij geen toegang had tot gespecialiseerde medische hulp omwille van haar etnische origine, repliceert de verwerende partij terecht dat de thans in het verzoekschrift opgeworpen stelling dat haar dochter B. geen adequate medische behandeling gekregen zou hebben en dit louter en alleen omdat zij gediscrimineerd werd omwille van haar Albanese afkomst, nooit eerder uitdrukkelijk werd aangehaald. Noch tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, noch tijdens het eigenlijke gehoor op het CGVS heeft zij ooit gewag gemaakt van het feit dat de adequate medische behandeling werd ontzegd omwille van haar Albanese afkomst. Verzoekende partij verklaarde weliswaar dat de hoge kostprijs een struikelblok was, doch dergelijk louter economisch motief houdt geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Enige allusie op of verwijzing naar haar Albanese afkomst maakte verzoekende partij echter niet. Integendeel, zij haalde uitsluitend aan dat zij geen recht had op een gezondheidsboekje louter en alleen omwille van het feit dat zij geen belastingen betaalde, zonder in deze melding te maken van mogelijke problemen die zij zou gekend hebben omwille van haar etnische origine.

Dat verzoekende partij slechts in onderhavig verzoekschrift voor het eerst gewag maakt van de discriminaties omwille van haar Albanese origine waaraan zij onderworpen zou zijn geweest, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de thans opgeworpen stelling, zijnde dat haar dochter voornamelijk omwille van haar Albanese afkomst elke gespecialiseerde medische behandeling werd ontzegd. Gezien zij deze stelling nooit eerder heeft aangehaald, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk verweten worden met dit element geen rekening te hebben gehouden.

De door verzoekende partij ingeroepen medische problemen van haar dochter B. houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Ten overvloed kan nog verwezen worden naar de overige motieven van de bestreden beslissing waarin er ernstige vragen worden geplaatst bij de bevreemdende en incongruente verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote alsook op de vaststelling dat verzoekende partij, die in augustus 2010 voor drie maanden naar Duitsland reisde, nooit asiel heeft aangevraagd in dit land hoewel de medische problemen van haar dochter toen reeds bestonden. Daar verzoekende partij deze motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, blijven deze onverminderd overeind.

Verzoekende partij verklaarde dat de hoofdreden van haar vertrek de aanwezigheid is van gendarmerie en het leger in de grensstreek (gehoor CGVS, p. 7, p.10). De motivering hieromtrent wordt niet dienstig weerlegd, vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

Waar verzoekende partij verwijst naar een aantal rapporten van algemene aard, wordt vastgesteld dat deze stukken niet werden toegevoegd. Algemene rapporten vermogen hoe dan ook geen afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen inzake de individuele situatie van de verzoekende partij. De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoekende partij verwijst tevens naar het asielrelaas om te stellen dat er in haren hoofde tevens waarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zal lopen, en zij zich niet onder de bescherming van haar land kan of wil stellen.

3.2. Gelet op de hoger vastgestelde inzake haar relaas, de elementen in het dossier evenals de vaststelling dat de problemen van medische aard via de geëigende procedure dienen te worden aangekaart, toont verzoekende partij niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Eerste verzoeker verklaarde bij zijn tweede asielaanvraag dat hij in 2012 door de politie werd gezocht, dat zijn dochter getraumatiseerd is door de aanwezigheid van paramilitaire troepen en dat zijn echtgenote, tweede verzoekster, medische problemen heeft. Hij wees daarbij op de het feit dat zij niet de financiële middelen hebben, dat tweede verzoekster de taal niet spreekt en Servië geen onderzoeken uitvoert. Hij wees ook op de integratie en studies van hun kinderen in België. Verzoekers legden de volgende documenten neer:

- een brief van de gemeente Breznice van 21 juli 2012 dat de politie verzoeker zocht en, nu er twee dorpelingen werden opgepakt, hij beter niet terugkeert;

- krantenartikelen van 4 en 19 mei 2012 over de arrestatie van acht Albanezen in Bujanoc en dat Albanese politici niets te zeggen hebben over Servische krachten;
- attesten en verklaringen van "De knipooog" in Olen over de vorderingen van hun dochters op school.

De commissaris-generaal besloot in de bestreden beslissing over de nieuwe elementen dat:

- (i) er is een cruciale tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote. Zo verklaarde verzoeker dat hij in 2012, toen hij reeds in België was, voor het eerst hoorde van het dorpshoofd van Breznice dat de politie hem zocht toen ook twee dorpelingen werden opgepakt. Eerder waren daar nooit tekenen van geweest dat hij door de politie geïdendeerd werd. Zijn echtgenote verklaarde dat verzoeker al in Servië geconvoceerd werd door de politie en zelfs eenmalig een dag werd opgepakt. Verzoeker ontkende dit en stelde dat zijn echtgenote dit moet hebben gezegd omdat zij bang was dat dit hem in de toekomst te wachten staat. Wat betreft zijn verklaringen in 2012 door de politie gezocht te worden, legde verzoeker zelf echter geen overtuigende verklaringen af. Zo heeft hij geen idee waarom de politie hem zocht. De politie vroeg enkel naar hem, maar gaf geen verdere uitleg. Hoewel hij nog contact had met zijn zoon die toen nog in Breznice woonde, liet verzoeker na om aan hem, of via hem aan het dorpshoofd, nader uitleg te vragen over de reden waarom de politie hem zocht. Evenmin heeft hij zich geïnformeerd of de Servische politie na 2012 nog navraag naar hem gedaan heeft. Zijn verklaring hiervoor, met name dat zijn zoon niet meer in Breznice woont maar bij zijn verloofde in Gijlan (Kosovo), gaat niet op voor het moment dat hij de brief van de burgemeester kreeg, want toen woonde hij nog in Breznice. Het feit dat zijn zoon later naar Gijlan verhuisde, hoeft hem er bovendien niet van te weerhouden om contact op te nemen met het dorpshoofd en zich te informeren naar zijn situatie in Servië. Nu gaat verzoeker er louter van uit dat de Servische politie hem zoekt, wat hij niet steunt op concrete elementen. Wat betreft het door hem neergelegde document van de gemeente van Breznice dient gewezen te worden op het feit dat de inhoud ervan niet strookt met verzoekers verklaringen. Zo wordt in de brief vermeld dat hij het land verliet omdat hij toen al door de politie gezocht werd, wat, zoals hierboven reeds werd aangehaald, door hem ten stelligste werd tegengesproken. In de brief wordt dan weer niet vermeld dat de politie toen zij die twee dorpelingen oppakten op 4 mei 2012 naar hem vroegen, zoals hij verklaarde. Gezien de verklaringen niet stroken met de inhoud van de brief, kan er aan deze brief bezwaarlijk bewijswaarde worden gehecht. Bovendien werd deze brief op vraag van verzoeker opgesteld in het kader van een (medische) regularisatieprocedure, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen door de Servische politie gezocht/vervolgd te worden, noch voor, noch na zijn vertrek uit Servië in 2011. Ook aan het door zijn echtgenote aangehaalde incident dat zowel hun dochter als zijzelf door de honden van de Servische militairen gebeten werden, kan geen geloof worden gehecht aangezien zij dit nooit eerder heeft vermeld, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal of voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal sprak zijn echtgenote enkel over een vriendinnetje dat door een hond zou zijn doodgebeten. Indien zijzelf en hun dochter eveneens gebeten zouden zijn geweest, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zijn echtgenote en hijzelf dit tijdens hun eerste asielaanvraag zouden aangebracht hebben. Voorgaande vaststellingen zetten tevens hun algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling;
- (ii) Zuid-Servië heeft te kampen met een doorgedreven militarisering waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Verzoekers verklaringen over (het algemeen functioneren van) de Servische autoriteiten in zijn regio zijn aldus niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake

- zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, wat in casu, gelet op voorgaande bevindingen, niet het geval is;
- (iii) verzoeker en zijn echtgenote verklaarden dat hun dochter in Servië getraumatiseerd is. Dit haalden zij echter reeds aan bij hun eerste asielaanvraag en hierover hebben zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds hun oordeel geveld. Zo oordeelde het Commissariaat-generaal dat er heel wat onduidelijkheid was over de oorzaak van hun dochter haar medische klachten en dat de reden waarom hun dochter geen beroep kon doen op (gespecialiseerde) medische hulp, louter berustten op economische redenen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde nog dat de door hun aangehaalde medische discriminatie ondermijnd werd gezien zij deze stelling nooit eerder hadden aangehaald. Bijgevolg oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens dat de door hen aangehaalde medische problemen van hun dochter op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar de attesten van de Belgische school 'De Knipoog' waar hun dochter school loopt en waarin door de directeur zou bevestigd worden dat hun dochter getraumatiseerd is door de vele bezoeken van de Servische overheid werpt geen ander licht op voorgaande appreciatie (DVZ 2e AA, vraag 15). Uit de schoolattesten blijkt immers dat Blondina weliswaar aanpassingsmoeilijkheden en communicatiemoeilijkheden heeft, maar slechts een keer is er sprake dat ze traumatische ervaringen zou hebben gehad, wat slechts een weergave betreft van de verklaringen van verzoeker en van zijn echtgenote die reeds eerder in deze beslissing weerlegd werden. De neergelegde attesten doen aldus geen afbreuk aan de door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun eerste asielaanvraag gemaakte conclusies;
- (iv) wat de medische problemen van zijn echtgenote betreft, bracht verzoeker aan dat zij haar behandeling in Servië niet zal kunnen voortzetten wegens financiële redenen. Deze motivering werd reeds tijdens hun eerste asielaanvraag besproken en beoordeeld. Het feit dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikken zijn economische redenen die zoals hierboven reeds aangehaald als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers echtgenote haalde nog aan dat zij in Servië geen medische hulp durfde te vragen omdat ze schrik had aangezien zij de taal niet sprak en het allemaal Serviërs zijn. In dit kader dient echter gewezen te worden op de inconsistenties met de verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag van zijn echtgenote waaruit blijkt dat zij wel bij dokters in Servië terecht kon. Bovendien dient nog gewezen te worden dat uit de eerder aangehaald informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat etnische Albanezen uit Zuid-Servië zich zowel in Preshevë/Preševo als in Bujanoc/Bujanovac kunnen laten behandelen door Albanese dokters in de medische centra, in de consultatiebureaus en ambulanta's. De directeurs van beide medische centra zijn bovendien Albanezen. Men kan ook in verschillende consultatiebureaus rechtstreeks terecht bij Albanese dokters, ook in het dorp Breznice. Wat betreft de door hun aangehaalde medische problemen kan, in navolging van de appreciatie inzake hun eerste asielaanvraag, herhaald worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet;
- (v) ten slotte haalde verzoeker nog aan dat zijn kinderen hier in België geïntegreerd zijn en hun studies in België wensen af te maken. Een dergelijk motief is louter van socio-persoonlijke aard en heeft geen uitstaans met uw herkomstland Servië. Evenmin houdt voormeld motief enig verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch ressorteert het onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. De neergelegde attesten van de school tonen de inzet van hun dochters op school aan en verwijzen naar de aanpassingsmoeilijkheden van hun dochter Blondina, maar zijn niet van die aard een ander licht te kunnen werpen op voorgaande conclusie.

Met betrekking tot tweede verzoekster, verwijst de commissaris-generaal naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot, eerste verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanvraag niet louter steunt op medische redenen maar op het feit dat hij als etnisch Albanees gediscrimineerd werd en dienvolgens geen toegang had tot medische verzorging, is deze verklaring volledig gelijklopend aan zijn eerste asielaanvraag, waarover naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag in het eerder genoemde arrest werd geoordeeld dat de aangevoerde discriminatie niet aannemelijk werd gemaakt. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van hun eerdere asielmotieven, zodat de commissaris-generaal met betrekking tot dit asielmotief terecht heeft geoordeeld dat dit geen element is dat de kans aanzienlijker groter maakt voor erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar eerste verzoeker met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, tweede verzoekster, aanvoert dat dit niet van doorslaggevende aard is, betreft het hier slechts een eerste motief, dat zoals verzoeker zelf aanvoert, op zich niet doorslaggevend van aard is, maar dient te worden samen gelezen met de overige motieven. Daarbij weerlegt verzoeker niet dat hij niet kan verklaren waarom hij door de politie werd gezocht. Verzoeker informeerde zich evenmin of de Servische politie na 2012 nog navraag naar hem deed. Waar verzoeker beweert dat dit was omwille van zijn functie als bewaker van het dorp tijdens de oorlog 10 jaar geleden, blijkt dit weinig concreet. De reden is "gewoon omdat ze Albanezen zijn". Uit de passage uit het mensenrechtenrapport dat hij aanhaalt over de veiligheid van etnische Albanezen in Servië, blijken nog veel etnische spanningen te bestaan en incidenten voor te vallen, hetgeen in de bestreden beslissing wordt onderkend, doch er kan niet uit worden afgeleid dat verzoeker, louter omdat hij Albanees is, tien jaar na de oorlog nog willekeurig zouden worden gearresteerd door de politie.

Waar verzoeker met betrekking tot het attest van de gemeente Breznice, aanvoert dat uit het attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker het land verliet omdat de politie hem zocht, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde "bevestiging" door Breznice (administratief dossier, stuk 10, documenten voorgelegd door de asielzoeker) vermeldt: *"Betrokkene werd door de politie gezocht en heeft daarom het land moeten verlaten. Op 4 mei 2012 werden twee dorpsgenoten door de politie opgepakt en daarom kan betrokkene niet terugkeren naar het dorp. De lokale gemeenschap schreef dit document omdat hij het nodig heeft voor zijn regularisatie in België."* Aldus blijkt duidelijk dat volgens dit document verzoeker het land verliet omdat hij door de politie werd gezocht, zodat dit document wel degelijk strijdig is met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat de politie pas naar hem op zoek ging na zijn vertrek, en dat het document werd opgesteld op vraag van verzoeker. Het betreft dus wel degelijk een gesolliciteerd document. De Raad is met de commissaris-generaal van oordeel dat aan dit document geen bewijskracht kan worden toegekend.

Waar verzoekers met betrekking tot de bewering dat hun dochter door honden werd gebeten, aanvoeren dat zij hiervan melding maakten bij hun eerste asielaanvraag, blijkt dit geenszins uit hun verklaringen. Zoals zij thans zelf aanhalen, verklaarde verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag enkel dat een vriendinnetje van haar dochter door een hond werd doodgebeten. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat indien verzoekster en haar dochter eveneens gebeten werden, zij hier geen melding van gemaakt zouden hebben.

Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: *"De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde."*

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden." Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag binnen de door artikel 57/6/2 gestelde termijnen worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging werd genomen, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Ook de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag door de commissaris-generaal vereist immers een uitdrukkelijke beslissing en kan derhalve niet worden vermoed.

Waar verzoekers tenslotte nog de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, zetten zij dit niet uiteen met concrete elementen en verwijzen zij in algemene termen naar de elementen die hoger reeds werden besproken, zonder concrete gegevens aan te brengen die een ander licht zouden werpen

op deze beoordeling. Hetzelfde geldt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT